

Arrest

nr. 256 197 van 11 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 april 1994.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 13 mei 2019. Op 21 mei 2019 meldt de verzoekende partij zich aan. Op 23 mei 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 september 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 18 mei 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaans nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Los Teques in de staat Miranda. U bent opgegroeid in Caracas, waar u gewoond heeft tot u achttien jaar was. In 2013 bent u samen met uw ouders verhuisd naar Guacara in de deelstaat Carabobo. U heeft uw middelbaar onderwijs afgewerkt en u heeft nadien verschillende jobs uitgevoerd. U heeft gewerkt in schoenwinkels, winkels en apothekers. U heeft zich geregistreerd bij de beweging Vrijwilligers voor Venezuela, waar u verder geen activiteiten voor deed. U bent eenmalig naar een toespraak in een stad in uw buurt geweest.

In 2015 ging u aan de slag als redacteur bij het bedrijf V. (...) Comunicaciones, waarvoor u nieuwsartikelen schreef die online gepubliceerd werden. V. (...) publiceerde artikelen die kritisch zijn ten aanzien van het politieke regime. In 2016 werd u supervisor en in 2017, nadat de voormalige directeur het land had verlaten, werd u directeur van het bedrijf. In 2017 kreeg het bedrijf te maken met sabotage. Soms werd de elektriciteit afgesloten of werd de toegang tot jullie webpagina geblokkeerd. Een van de buurtbewoners merkte een wagen zonder nummerplaat op aan het bedrijf. Uw voormalige directeur besloot het kantoor te sluiten. Al het personeel kon verder werken van thuis uit. Jullie werkten met applicaties waarbij het IP-adres afgeschermd werd. Een maand na de sluiting van het kantoor verliet de community manager het bedrijf omdat zij bedreigingen kreeg via sociale media. Op 19 juli 2017 reisde u samen met de nicht van uw baas naar België. U verbleef tot 9 oktober 2017 in België, waarna u terugkeerde naar Venezuela. Bij terugkeer in Venezuela werd uw paspoort gecontroleerd op de luchthaven, waarna u kon beschikken. Twee maanden later hoorde u van uw oom, die werkt als commissaris bij de nationale politie: de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas), dat er over uw werk gepraat werd. Vanaf januari 2018 werden de bedreigingen heviger. Uw oom vertelde u dat u gearresteerd zou kunnen worden omwille van uw werk. U bleef werken als directeur van het bedrijf tot in mei 2019.

U bent homoseksueel, uw familie is hier niet van op de hoogte. U had soms korte relaties met vrouwen, om uw homoseksualiteit te verbergen. U verzweeg uw homoseksualiteit omdat uw familie zeer katholiek is en ze aldus homofoob is. U bent in Venezuela twee keer uit geweest met een andere jongen. De laatste keer was in december 2018, toen u een afspraak had met een jongen in een winkelcentrum. Jullie zaten te eten toen er twee mannen op jullie afkwamen. Ze dreigden ermee jullie te slaan als jullie niet zouden vertrekken. Jullie zijn uit het winkelcentrum vertrokken.

De bedreigingen die u vernam via uw oom omwille van uw werk en het homofobe klimaat in Venezuela deden u beslissen om het land te verlaten. Op 12 mei 2019 vertrok u met het vliegtuig vanuit Caracas naar Madrid, alvorens op 13 mei 2019 aan te komen in België. Op 23 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en identiteitskaart neer. U maakte op 20 september 2019 volgende documenten over via email: uw arbeidscontract, een document van uw werk, een artikel dat u gepubliceerd heeft en een algemeen rapport over de situatie van homoseksuelen in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In eerste instantie verklaarde u in Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw werk als directeur voor het communicatiebedrijf V. (...) (CGVS, p. 14-15). U begon in 2015 te werken als redacteur en schreef verschillende artikelen die het regime in Venezuela niet gunstig gezind waren (CGVS, p. 9-10). U was actief op Twitter, tot in 2017, toen u uw laatste artikel heeft gepubliceerd. U bent sindsdien niet meer politiek actief op sociale media (CGVS, p. 18). U kende geen problemen toen u werkte als redacteur (CGVS, p. 19). U stelt zelf sinds 2017 niets meer te hebben gepubliceerd (CGVS, p. 18). Het kantoor van uw bedrijf sloot in 2017, en sindsdien werkte u low profile met afgeschermd IP-adressen van thuis uit (CGVS, p. 10-11). Daarnaast heeft u zich geregistreerd bij de beweging Vrijwilligers voor Venezuela, waar u verder geen activiteiten voor deed (CGVS, p. 13-14). U bent eenmalig naar een toespraak in een stad in uw buurt geweest (CGVS, p. 14, 18). Uit het geheel van uw verklaring blijkt aldus niet dat u een actief lid was van een oppositiepartij of een zichtbare leidersfiguur was tegen het regime in Venezuela.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Dienaangaande wenst het CGVS op te merken dat, hoewel het niet betwist wordt dat u in 2015 als redacteur bij het communicatiebedrijf V. (...) heeft gewerkt, er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerd activiteiten als directeur van dit bedrijf sinds 2017. Om te

beginnen legt u geen enkel document neer om aan te tonen dat u twee jaar lang directeur zou zijn geweest van een online communicatiebedrijf (CGVS, p. 16-17; ontvangstbewijs documenten dd. 30.07.2019). Van iemand die beweerde twee jaar lang directeur te zijn geweest van een communicatiebedrijf, mag op zijn minst enig begin van gedocumenteerd bewijs verwacht worden. Tevens blijken uw verklaringen over uw werk als directeur zeer oppervlakkig te zijn. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u enkel op de hoogte bent van de zaken die een normale medewerker ook zou kunnen weten, u slaagt er niet in concrete gedetailleerde info te geven over uw werk als directeur (CGVS, p. 7-9, 20-21). Zo stelt u dat u als directeur alle betaling dienden te overzien, maar slaagt u er niet in enige concrete duiding te geven over de financiële cijfers van het bedrijf waarvan u beweerde directeur te zijn geweest (CGVS, p. 7, 21). Wanneer u concreet wordt gevraagd naar het financieel resultaat van het jaar 2018, geeft u een geheel nietszeggend antwoord over bezoekers en statistieken en concludeert u dat u geen cijfer kan geven omdat u zich die niet herinnert (CGVS, p. 21). U slaagt er evenmin in enige concrete duiding te geven over de financiële toestand van het bedrijf in 2017 (CGVS, p. 21). Dat u, voor de periode waarin u directeur was, geen enkele informatie kan geven over de financiën van het bedrijf, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring over uw functie als directeur bij V. (...). Ook de maandelijkse statistieken over jullie lezersaantallen, wat toch wel kan beschouwd worden als basisinformatie voor de directeur van een online nieuwssite, kan u zich niet herinneren (CGVS, p. 9). U verklaart voorts dat jullie inkomsten kwamen van Google en een publiciteitsbedrijf, u blijkt evenwel de naam van dit publiciteitsbedrijf niet te kennen (CGVS, p. 8-9). Dat u als directeur de naam van het bedrijf dat voor de inkomsten van uw bedrijf zorgt, niet zou herinneren, roept ernstige vragen op bij uw beweerde profiel als directeur van V. (...). Tevens slaagt u er niet in de duiden hoe publiek uw functie als directeur was of met welke mensen buiten het bedrijf u in contact kwam, ondanks dat de vraag u meerdere keren gesteld werd (CGVS, p. 20). U stelt vervolgens louter interne taken te hebben gehad, wat evenmin een geloofwaardige bewering is voor een directeur van een mediabedrijf (CGVS, p. 21). Ook uw verklaringen over hoe u directeur zou zijn geworden, kunnen niet overtuigen. U stelde dat de voormalige directeur diende te vertrekken omdat ze geprobeerd hadden om hem te ontvoeren (CGVS, p. 10). Gevraagd om welke reden u dan overwoog om directeur te worden, zegt u dat u niet wist om welke reden de vorige directeur was vertrokken, u zag het enkel als een kans om meer te verdienen (CGVS, p. 20). Gezien de kleine omvang van het bedrijf en uw nauw contact met de directeur, is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de reden voor zijn vertrek alvorens u de functie van directeur aannam (CGVS, p. 9, 20). Uw verklaring, dat de vorige directeur het eenvoudigweg op een of andere dag aan u vertelde, kan, gezien de ernst van de bedreigingen die hij gekend zou hebben, geheel niet overtuigen (CGVS, p. 20). U wordt tot tweemaal toe geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen hieromtrent, waarna u louter stelt dat u vermoedt dat de vorige directeur het u niet wilde vertellen, wat opnieuw niet kan overtuigen (CGVS, p. 20). Het geheel van bovenstaande elementen en verklaringen doet het CGVS dan ook besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde profiel als directeur van het bedrijf V. (...).

Aangezien het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen over uw profiel als directeur van V. (...), kan er evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die u omwille van dit profiel in Venezuela zou gekend hebben. Zelfs indien u weldegelijk directeur van V. (...) zou zijn geweest, quod non in casu, kan nog worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen over de bedreigingen die u gekend zou hebben, geen geloof kan worden gehecht. Dienaangaande is het tevens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niets heeft vermeld van problemen voor uw oom en vader omwille van uw werkzaamheden (Vragenlijst CGVS, dd. 30.07.2019, vraag 3). U stelt tijdens uw verklaringen op de DVZ dat u besloten had om het land te verlaten omdat u eind 2018 bedreigd werd omwille van uw homoseksualiteit (Vragenlijst CGVS, dd. 30.07.2019, vraag 3.4 en 3.5). Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanvoert dat de belangrijkste reden dat u gevlucht bent, uw werkzaamheden voor V. (...) waren, die u en uw vader en ooms in gevaar brachten (CGVS, p. 3). Dat u hieromtrent geen eenduidige verklaring weet af te leggen, roept ernstige vragen op bij de ernst van de problemen die u in Venezuela zou gekend hebben omwille van uw activiteiten voor V. (...). Tevens verklaarde u dat u zonder problemen vanuit Europa bent kunnen terugreizen naar Venezuela op 9 oktober 2017 (CGVS, p. 16). Uw paspoort werd gecontroleerd op de luchthaven bij aankomst in Venezuela en ze vroegen u wat uw bestemming was (CGVS, p. 22). Er werden u verder geen vragen gesteld, ook niet over uw werk (CGVS, p. 22). Tevens stelt het CGVS vast dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit persoonlijk bedreigd bent geweest omwille van uw werk in Venezuela (CGVS, p. 10-11, 19). U heeft louter van uw oom gehoord dat "ze", de politiekorpsen van het land, zich vragen over u begonnen te stellen nadat u vanuit Europa terug kwam naar Venezuela en ze u zouden arresteren en laten verdwijnen (CGVS, p. 15). Uw oom zou nooit vermeld hebben wie de persoon is die u zou bedreigen (CGVS, p. 19). U kon verder niets vertellen over de mensen die u zouden vervolgen in Venezuela (CGVS, p. 22). Uw oom zou louter gezegd hebben dat het best was dat u vertrok (CGVS, p.

22). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen over de mensen of instanties die u zouden bedreigen in Venezuela omwille van uw werk voor V. (...), kunnen evenmin overtuigen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw profiel als redacteur die actief was voor V. (...) tot in 2017 niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Deze vaststelling wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder problemen legaal met uw eigen paspoort en zelfs met de hulp van een politieagent Venezuela heeft verlaten op 12 mei 2019 (CGVS, p. 15, 22). Tevens verklaarde u dat het goed gaat met uw ouders en dat uw familie na uw vertrek geen problemen kende in Venezuela (CGVS, p. 11, 14). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw werk voor het bedrijf V. (...).

Voorts verklaarde u vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 15). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U heeft dit niet gedaan. U verklaarde uw geaardheid niet aan uw familie te hebben verteld uit schrik voor hun reactie; u vreest een slechte reactie omdat ze een zeer katholieke familie is, die er mogelijks uit zou kunnen bestaan dat ze u zou afstoten (CGVS, p. 22). Een dergelijke mogelijke reactie van uw familie is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook het eenmalige incident in december 2018, waarbij u en een andere man werden weggejaagd uit een winkelcentrum, is uiteraard verwerpelijk maar hieruit kan geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden (CGVS, p. 15). U heeft geen andere voorvallen gekend in verband met uw homoseksualiteit in Venezuela (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat in uw hoofde omwille van uw geaardheid een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Uw verklaring dat u bij een arrestatie nog harder zou worden aangepakt en zou gefolterd worden omwille van uw geaardheid is overigens louter hypothetisch en vertrekt vanuit uw veronderstelling dat u zou geïnterviewd worden/gearresteerd worden bij terugkeer (CGVS, p. 15). Zoals blijkt uit bovenstaande hebt u geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou komen en een gegronde vrees dient te koesteren.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit. De kopie van het

arbeidscontract toont hoogstens aan dat u werd aangenomen als redacteur bij V. (...) in 2015, hetgeen heden niet betwist wordt. Ook de andere documenten die u neerlegde met betrekking tot uw werk, met name de printscreen van de berichten die u publiceerde en het artikel dat u gepubliceerd heeft, hebben louter betrekking op uw werk als redacteur tot in 2017 (CGVS, p. 16-17). Geen van de voorgelegde documenten vormen enig bewijs van de door u aangehaalde problemen die ertoe geleid hebben dat u Venezuela heeft verlaten. Het rapport *La discriminacion y la impunidad no son iguales ante la ley* heeft evenmin betrekking op uw persoonlijke situatie maar verwijst louter naar de algemene situatie in Venezuela, u wordt hier niet in vermeld (CGVS, p. 17).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U heeft uw middelbaar diploma behaald (CGVS, p. 5). Vervolgens heeft u steeds in verschillende sectoren gewerkt in Venezuela, onder andere in schoenenwinkels, winkels, apothekers en als redacteur in voor V. (...) (CGVS, p. 6). Daarnaast had u ook de mogelijkheid om uit gaan met vrienden en naar de film te gaan in Venezuela (CGVS, p. 6). Ook het feit dat u in het verleden reeds in België op vakantie bent geweest (verklaring DVZ, dd. 30.07.2019, vraag 27) en u uw laatste reis naar België, die 850 dollar kostte, zelf heeft kunnen financieren (verklaring DVZ, dd. 30.07.2019, vraag 30), tonen aan dat uw levensomstandigheden in Venezuela geheel niet precair zijn. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een eerste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus.

Vooreerst merkt de verzoekende partij op dat zij gedurende de procedure inderdaad louter documenten met betrekking tot haar werk als redacteur bij V. tot 2017 heeft neergelegd (stuk 1, p. 1) omdat zij meende dat haar verklaringen omtrent haar functie als directeur bij dit bedrijf zouden volstaan om de geloofwaardigheid van haar relaas aan te tonen. De verzoekende partij geeft aan dat ze aan haar verzoekschrift bijkomende documenten neerlegt die haar activiteiten als directeur bij het mediabedrijf V. sinds 2017 aantonen. De verzoekende partij legt met name een aanbevelingsbrief van haar voormalige werkgever neer waaruit blijkt dat dat zij tussen 2017 en 2019 voor het bedrijf V. heeft gewerkt (stuk 2). Zij legt tevens informatie neer met betrekking tot haar persoon en functie uit het register van het bedrijf V. (stuk 3). Bovendien legt zij verschillende werkgerelateerde e-mails neer die door haar tussen 2017 en 2019 werden verstuurd in haar hoedanigheid van directeur van V. (stukken 4 en 5). Drie van deze e-mails zijn vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands (stuk 4). De overige mails zijn in de Spaanse taal opgesteld. De verzoekende partij geeft aan dat deze stukken niet werden vertaald omwille van financiële redenen. De verzoekende partij geeft aan dat zij met deze niet vertaalde e-mails wil aantonen dat ze binnen het kader van haar professionele hoedanigheid van directeur van V. verstuurd werden. Op deze manier wilt de verzoekende partij alsnog een gedocumenteerd bewijs van haar activiteiten als directeur van V. tussen 2017 en 2019 aanbrengen zodat op basis hiervan kan besloten worden dat er wel degelijk geloof kan worden gehecht aan dit onderdeel van haar vluchtrelaas.

Wat het door verwerende partij opgeworpen gebrek aan gedetailleerde informatie over het werk van verzoekende partij als directeur van V. betreft, stelt de verzoekende partij dat dit vermeende gebrek aan gedetailleerde informatie in hoofdzaak gaat over de boekhoudkundige aspecten van het bedrijf, die werden opgevolgd door de CEO, D. O., terwijl zij verklaard heeft dat zij wat het financiële aspect betreft, louter verantwoordelijk was voor de revisie van bepaalde uitbetalingen. Het verrichten van uitbetalingen verschaft daarom nog geen gedetailleerd inzicht in de boekhouding van een onderneming. De verzoekende partij betoogt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud daarentegen blijkt dat zij wel degelijk gedetailleerde informatie kan geven over de andere aspecten van het beheer van het mediabedrijf waarvan zij de directeur was. Nadat zij delen van het persoonlijk onderhoud geciteerd heeft, beklemtoont de verzoekende partij dat hieruit blijkt dat zij zich niet bezig hield met de boekhouding en het financiële beheer van de onderneming, maar eerder verantwoordelijk was voor het redactionele beleid en het personeelsbeleid. In dat verband merkt de verzoekende partij op dat ze wel

degelijk een concreet getal kan geven wanneer het over de lezersaantallen gaat, maar zich evenwel de exacte maandelijkse statistieken niet kan herinneren. Waar de verwerende partij suggereert dat zij derhalve helemaal niet op de hoogte zou zijn van de concrete lezersaantallen, gaat zij over tot een kennelijk verkeerde interpretatie van de verklaringen die zij in dit verband heeft afgelegd.

Betreffende het vermeende gebrek aan geloofwaardigheid aangaande de louter interne taken in het mediabedrijf die zij uitvoerde, beklemtoont de verzoekende partij dat ze duidelijk heeft verklaard dat het de CEO van het mediabedrijf was die de externe taken op zich nam (notities persoonlijk onderhoud p. 21). De verzoekende partij geeft vervolgens aan dat haar activiteiten sinds 2015 als redacteur voor hetzelfde bedrijf niet in twijfel worden getrokken, waardoor haar latere functie van directeur van hetzelfde bedrijf allerminst onwaarschijnlijk voorkomt. Op grond van het bovenstaande besluit de verzoekende partij dat er wel degelijk geloof kan worden gehecht aan haar profiel als directeur van V. tussen 2017 en 2019.

In een volgend onderdeel gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de bedreigingen die zij gekregen heeft. Ze benadrukt dat ze tijdens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zowel de problemen omwille van haar seksuele geaardheid als de problemen die zij kende wegens haar werk bij V., heeft vermeld. Hierna citeert de verzoekende partij uit de vragenlijst. Ze preciseert dat: *“Hoewel verzoekende partij in haar antwoord op vraag 4 haar homoseksualiteit aanhaalt, geeft zij in haar antwoord op vraag 5 aansluitend nadere toelichting hierbij, waaruit blijkt dat zij evenzeer haar werk bij V. (...) aanhaalt als één van de oorzaken van haar problemen. Het feit dat de seksuele geaardheid van verzoekende partij een verzwarende factor uitmaakt bij de problemen die zij omwille van haar werk kende, verklaart waarom beide motieven samen worden vermeld, daar zij onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn. Bovendien hadden de opmerkingen die verzoekende partij aan het begin van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte over het verloop van het interview op de DVZ net tot doel om het motief met betrekking tot haar werk bij V. (...) te benadrukken, aangezien dit niet in het antwoord op vraag 4 van de vragenlijst werd weergegeven. [citaat]*

Dat verwerende partij deze aanvulling op de verklaringen die werden afgelegd op de DVZ interpreteert als een aanduiding van de belangrijkste reden waarom verzoekende partij haar land is ontvlucht, terwijl het hier om een aanvulling gaat en er duidelijk twee motieven, met name seksuele geaardheid en politieke overtuiging, naar voren worden geschoven, berust dan ook op een kennelijk verkeerde interpretatie van de verklaringen die verzoekende partij in dit verband heeft afgelegd. Waar verwerende partij de afwezigheid van persoonlijke bedreigingen jegens verzoekende partij omwille van haar werk opwerpt, dient te worden verwezen naar de noodzaak van een toekomstgerichte beoordeling van de vrees (zie infra), waarbij rekening dient te worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, de doelgerichte vervolging van politieke opposanten en de homoseksuele geaardheid als verzwarende factor. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij op 09.10.2017 zonder problemen is kunnen terugkeren naar Venezuela, dient te worden opgemerkt dat zij hieromtrent het volgende heeft verklaard (notities persoonlijk onderhoud, p. 15): [citaat]

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, blijkt uit deze verklaringen dat verzoekende partij wel degelijk problemen kende bij het binnenkomen van het land in 2017: zij werd immers gedurende twee uur tegengehouden op de luchthaven van Carabobo en hoorde twee maanden later van haar oom die bij de CICPC werkte dat er naar aanleiding van dit incident over haar werk gepraat werd. Bovendien besloot verzoekende partij uit voorzorg het land te verlaten via Colombia, zijnde over de minder streng gecontroleerde landsgrens en koos zij eveneens voor de terugreis voor een kleinere luchthaven met minder strenge controles, met name Carabobo, in plaats van de strenger gecontroleerde internationale luchthaven van Caracas ('Maiquetia'), en dit teneinde problemen te vermijden. Dat verzoekende partij aldus alsnog problemen kende ofschoon zij reeds voorzorgsmaatregelen had genomen, is tegenspraak met de foutieve interpretatie van haar verklaringen zoals die in de bestreden beslissing wordt weergegeven. Tot slot dient te benadrukt dat verzoekende partij in 2019 het land slechts legaal en zonder problemen heeft kunnen verlaten daar zij beschikte over de hulp van een met haar oom bevriende politieagent van de CICPC. In dit verband verklaarde verzoekende partij immers het volgende (notities persoonlijk onderhoud p. 22): [citaat]

Het is bevreemdend dat verwerende partij in dit verband stelt dat verzoekende partij probleemloos en legaal en “zelfs met de hulp van een politieagent “ kon verlaten en hiermee insinueert dat zij zelfs over de hulp van een agent van het regime beschikte, doch hiermee volledig voorbij gaat aan het feit dat het net omwille van de vriendschapsrelatie van haar oom met deze agent in kwestie was, dat deze laatste besloot om verzoekende partij doorheen de controles te loodsen, waardoor zij uiteindelijk het land zonder problemen kon verlaten. Op grond van bovenstaande elementen dient dan ook te worden besloten dat de door verzoekende partij aangehaalde bedreigingen wel degelijk geloofwaardig zijn.”

Daarna gaat de verzoekende partij in op motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar vrees voor vervolging omwille van haar homoseksuele geaardheid. De verzoekende partij erkent dat de verwerende partij toepassing maakt van de COI Focus betreffende homoseksualiteit in Venezuela van 14 januari 2019. Ze stelt dat uit dit rapport duidelijk blijkt dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat de politie ook een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap en dat de bescherming die door de autoriteiten geboden wordt niet effectief blijkt te zijn. De verzoekende partij vervolgt dat dit ook blijkt uit verschillende artikelen die zij middels dit verzoekschrift neerlegt (stukken 7-9). De verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de vrees voor vervolging in hoofdzaak analyseert op basis van de problemen die zij in het verleden kende en waarvan verwerende partij meent dat ze onvoldoende zwaarwichtig zijn, doch niet overgaat tot een uitgebreide toekomstgerichte beoordeling van haar vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar homoseksuele geaardheid. De verzoekende partij vindt het in het licht van de algemene situatie voor homoseksuele personen in Venezuela en de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten in het kader van haar politieke overtuiging stuitend te moeten vaststellen dat de verwerende partij haar vrees voor een nog hardere aanpak en foltering bij arrestatie omwille van haar seksuele geaardheid, afdoet als een loutere hypothese.

In een tweede onderdeel van haar middel zet de verzoekende partij uiteen waarom haar het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

In een derde onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat haar profiel bovendien correspondeert met één van de risicoprofielen die door het Venezolaanse regime specifiek worden geïdëntificeerd, met name dat van een persoon die werkzaam is bij de media, betrokken is bij berichtgeving die kritisch is ten aanzien van het regime. Dit specifieke risicoprofiel wordt tevens door verwerende partij zelf aangehaald in de bestreden beslissing. In het licht van dit vaststaande risicoprofiel zal hieronder worden aangetoond dat personen met een dergelijk profiel een reëel risico lopen op persoonlijke vervolging vanwege het Venezolaanse regime. Uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van haar, met name een persoon die werkzaam is bij de media en betrokken is bij berichtgeving die kritisch is ten aanzien van het regime. Om dit standpunt te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit een rapport van Amnesty International "Hunger for Justice: Crimes against humanity" van mei 2019, uit een rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties van 5 juli 2019 aangaande het specifiek viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela. De verwerende partij kan in het licht van de hierboven aangehaalde objectieve bronnen en het vaststaande vluchtrelaas dan ook niet stellen dat zij niet specifiek geïdëntificeerd werd en wordt door het Venezolaanse regime en derhalve een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela. Het tegendeel is immers waar: iemand met haar politieke profiel loopt wel degelijk het risico om specifiek geïdëntificeerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Haar profiel van persoon die werkzaam is bij de media en betrokken is bij berichtgeving die kritisch is ten aanzien van het regime toont dit duidelijk aan. Tot slot dient te worden verwezen naar het addendum van 1 juli 2019 van het COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela, waar verwerende partij eveneens naar verwijst in de bestreden beslissing, eveneens naar bovenvermelde rapporten verwijst.

In een vierde onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op het vervolgingsmotief omtrent haar homoseksuele geaardheid. De verzoekende partij betoogt dat hoewel homoseksualiteit op zich niet strafbaar is in Venezuela en er tevens in theorie een wettelijk kader bestaat tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid, er in de praktijk allerm minst een effectieve bescherming is tegen homofob geweld door de autoriteiten, dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld en dat de politie zelf een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap. Bovenstaande informatie wordt door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing. In het kader van een toekomstgerichte beoordeling van haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela, toont bovenvermelde informatie duidelijk aan dat zij wel degelijk een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van daden van vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en hun vertegenwoordigers of door niet-overheidsactoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, waartegen de Venezolaanse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden. De verzoekende partij benadrukt dat men niet kan verwachten dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen

in de uiting van haar geaardheid. De verzoekende partij betoogt verder dat haar seksuele geaardheid een verzwarende factor is in het licht van haar politieke overtuiging.

In onderschikte orde gaat de verzoekende partij in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat: *“Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra I), zijn er redenen om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15 december 1980, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer dreigt te worden in geval van terugkeer naar Venezuela.”* De verzoekende partij betoogt dat zij bovendien eveneens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt omwille van de dramatische socio-economische situatie in Venezuela en het ontbreken van een familiaal en sociaal netwerk dat haar kan ondersteunen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst indien zij zou verstoten worden door haar familie omwille van haar homoseksuele geaardheid. Zij zet uiteen dat: *“Zoals hierboven reeds werd aangehaald (zie supra I), blijkt uit de beschikbare informatie, die tevens door uw Raad in haar eerdere rechtspraak werd bevestigd, dat homoseksuele personen moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen. Dit wordt overigens eveneens bevestigd op pagina 17 van het COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019, die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd. Dit feit alleen al maakt dat verzoekende partij in het licht van de dramatische socio-economische toestand in Venezuela (zie infra punt 2) een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socioeconomische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Op grond van het bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of nietoverheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”*

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de socio-economische situatie in Venezuela. Zij stelt dat tal van objectieve bronnen de situatie in Venezuela beschrijven als zijnde *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”* Hierna citeert de verzoekende partij uit *“UNHCR, Guidance Note on the Outflow of Venezuelans , maart 2018”*, UN News Service, Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says, 6 april 2018, UN News Service, UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country, 13 maart 2018, UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 juni 2018, European Parliamentary Research Service (EPRS), The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region, december 2018, Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans, 14 maart 2018, Resolution 2/18, United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 juli 2018 en Human Rights Watch, World Report 2018 - Venezuela, 18 januari 2018, Amnesty International, Venezuelans are taking desperate measures to escape, 27 maart 2018, ACAPS, Venezuela situational update and 2019 outlook, 28 maart 2019, Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), 2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas, 16 mei 2018, International Crisis Group (ICG), Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil, 23 december 2018, International Crisis Group (ICG), Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict, 31 mei 2018, International Crisis Group (ICG), Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil, 23 december 2018. De verzoekende partij wijst hierbij op de toegang tot gezondheidszorg en stelt dat de economische crisis, die gepaard gaat met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen, de mogelijkheden van de Venezolanen om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch heeft verminderd. Zij betoogt dat de gezondheidszorg in Venezuela tegenwoordig zo goed als onbestaande is en dat Venezolanen zich massaal naar de buurlanden begeven in de hoop aldaar de nodige medische zorgen te verkrijgen die niet langer beschikbaar zijn in Venezuela. Zij wijst erop dat de Venezolaanse overheid alle hulp van buitenaf in de vorm van voedsel en medische hulp blokkeert. Volgens de verzoekende partij tonen verschillende recente nieuwsartikels aan dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig heeft te lijden onder de politieke en economische crisis in het land en dat er sprake is van een neerwaartse spiraal. Zij wijst op

het gebrek aan toegang tot adequate verzorging via de openbare gezondheidszorg in Venezuela, de door de Wereldgezondheidsorganisatie aangehaalde ineenstorting van het gezondheidszorgsysteem door de dramatische politieke en socio-economische situatie, het feit dat de ziekenhuizen zo goed als niets meer hebben en dat het ICRC medische faciliteiten opzet in de buurlanden om de gigantische toestroom van Venezolanen met medische problemen op te vangen, en het feit dat ziekenhuizen zelfs geen zeep meer hebben en families genoodzaakt zijn om zelf de nodige medicatie, rubberen handschoenen, spuiten en schoonmaakproducten mee te nemen voor hun zieke familieleden. Zij citeert dienaangaande uit verschillende online nieuwsartikels. De verzoekende partij wijst verder op de toegang tot voedsel en citeert uit voormeld artikel *"Venezuela situational update and 2019 outlook"* van ACAPS d.d. 28 maart 2019 en uit het rapport *"Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises"* van Human Rights Watch d.d. 4 april 2019.

Ook wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela citeert de verzoekende partij in haar verzoekschrift uit verschillende bronnen, waaronder het artikel *"Containing the Shock Waves from Venezuela"* van de International Crisis Group d.d. 21 maart 2018, het artikel *"Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil"* van de International Crisis Group d.d. 23 december 2018, het artikel *"Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'"* van UN News Service d.d. 22 juni 2018, en het rapport *"The Venezuelan migrants crisis: A growing emergency for the region"* van de European Parliamentary Research Service d.d. december 2018. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij de mate van geweld in Venezuela minimaliseert en voorbijgaat aan het feit dat de aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie waarbij Venezuela op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Zij wijst erop dat de misdadigers van het geweld waarvan sprake, veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger.

Wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela citeert de verzoekende partij uit het rapport *"Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)"* van de Immigration and Refugee Board of Canada d.d. 5 januari 2018.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus besluit de verzoekende partij in haar verzoekschrift als volgt: *"Verzoekende partij is in het licht van de hierboven aangehaalde elementen van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van haar vluchtrelaas, alsook wegens de dramatische humanitaire situatie in Venezuela, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een of binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Venezuela."*

In uiterst ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing. Zij zet de principes uiteen die volgens haar van toepassing zijn inzake de motivering van de bestreden beslissing. Vervolgens stelt zij in haar verzoekschrift als volgt: *"Omwille van de hierboven aangehaalde redenen (zie supra I) dient te worden besloten dat verwerende partij het relaas van verzoekende partij onvoldoende geanalyseerd en derhalve de beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met alle pertinente gegevens van de zaak met name de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. Uit bovenstaande elementen blijkt dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing aldus de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet schendt. Verwerende partij schendt eveneens het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen). De motivatie van de bestreden beslissing is niet afdoende en verwerende partij schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw gehoord worden door verwerende partij."*

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt zij de documenten toe:

- Aanbevelingsbrief ('Carta de recomendación') van 14.06.2020, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands;

- Informatie met betrekking tot verzoekende partij uit het register van het bedrijf V., vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands;
- Drie professionele e-mails van verzoekende partij, respectievelijk van 28.08.2017, 17.01.2018 en 18.12.2018, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands;
- Verscheidene professionele e-mails van verzoekende partij, verstuurd tussen 2018 en 2019;
- twee publicaties door verzoekende partij op het sociale netwerk Instagram van 20.04.2017, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands;
- Artikel van NBC News van 10.05.2017 over de vervolging van homoseksuelen in Venezuela;
- Artikel van 'El Nacional' van 3.12.2017 betreffende het moordcijfer voor homoseksuelen in Venezuela;
- Artikel van de website www.refugeelqalaidinformation.org/venezuela-lgbtiresources betreffende de discriminatie en vervolging van homoseksuelen in Venezuela.

3. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat vertalingen van WhatsApp-berichten verstuurd door de oom van de verzoekende partij op de dag van haar vlucht, e-mails gestuurd in augustus, september en december 2018, Council conclusion on Venezuela van 25 januari 2011, verslag Amnesty International 2021 over Venezuela, Human Rights Watch World report 2020 – Venezuela.

4. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

Op 7 april 2021 brengt de verwerende partij een aanvullende nota bij waarin zij de algemene situatie in Venezuela bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight”* van OHCHR d.d. juni 2018,
- de COI Focus *“Venezuela. Situation sécuritaire”* van 4 april 2019,
- de COI Focus *“Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019,
- het rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van juli 2019,
- het *“Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020”* van juni 2020 van de Nederlandse Rijksoverheid,
- het rapport *“Venezuela. Country Focus. Country of Origin Information Report”* van EASO van augustus 2020, en
- de COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 15 mei 2020.

Bij haar aanvullende nota voegt de verwerende partij tevens de COI Focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders”* van 25 november 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Ten eerste stelt de verzoekende partij dat zij in Venezuela vreest vervolgd te worden omwille van haar werk als directeur voor het communicatiebedrijf V. (notities persoonlijk onderhoud, 20 september 2019, p. 14-15). De verzoekende partij verklaart dat ze in 2015 voor dit bedrijf begonnen is in de functie van redacteur. Ook stelt de verzoekende partij dat ze verschillende artikelen schreef die het regime in Venezuela niet gunstig gezind waren (NPO, p.9-10). Tot dat haar laatste artikel in 2017 gepubliceerd werd, was ze actief op Twitter. Sindsdien is ze niet meer politiek actief op sociale media. De verzoekende partij stelt dat haar kantoor in 2017 sloot, en sindsdien werkte de verzoekende partij ‘*low profile*’ met afgeschermd IP-adressen.

8.2. Op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat de zittende Venezolaanse regering en de oppositie zijn verwikkeld in een heftig gevecht om de macht en dat er sprake is van een institutionele dualiteit, waarbij Venezuela twee presidenten (Maduro en Guaidó) en twee parlementen heeft (EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 21 e.v.; COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 6-11). Daarnaast heeft de regering van president Maduro sinds 2014 tevens te maken met grootschalige protesten wegens de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land.

De verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos* (EASO, p. 50 e.v.).

Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus 15 mei 2020, p. 12-14). Uit de beschikbare landeninformatie kunnen een aantal profielen worden gedistilleerd die in het kader van deze repressie kunnen worden geviseerd of vervolgd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente (universiteits)onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop

tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020 waarnaar wordt verwezen in het EASO rapport, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

De meest recente landeninformatie geeft aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60; EASO, p. 52, 102).

In de objectieve landeninformatie kan nog worden gelezen dat bronnen melding maken van een belangstelling van de Venezolaanse overheden voor familieleden van leden van oppositiepartijen, dissidenten en politieke activisten, dat familieleden worden geïntimideerd en lastig gevallen, onder meer door willekeurige aanhoudingen of het voeren van raids op hun eigendommen, en dat familieleden bij terugkeer naar Venezuela omwille van deze familieband represailles vrezen (Ambtsbericht, p. 40; EASO, p. 53).

8.3. Ter staving van dit onderdeel van haar profiel en vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar paspoort; een identiteitskaart; een arbeidscontract; een overzicht met 8 artikelen die door de verzoekende partij in 2015 geschreven werden; een aanbevelingsbrief ('Carta de recomendación') van 14 juni 2020, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands; informatie met betrekking tot verzoekende partij uit het register van het bedrijf V., vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands; drie professionele e-mails van verzoekende partij, respectievelijk van 28 augustus 2017, 17 januari 2018 en 18 december 2018, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands; verscheidene professionele e-mails van verzoekende partij, verstuurd tussen 2018 en 2019; twee berichten door verzoekende partij op het sociale netwerk Instagram van 20 april 2017, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands; vertalingen van WhatsApp-berichten verstuurd door de oom van de verzoekende partij op de dag van haar vlucht, e-mails gestuurd in augustus, september en december 2018, Council conclusion on Venezuela van 25 januari 2011 en een verslag Amnesty International 2021 over Venezuela, Human Rights Watch World report 2020 – Venezuela.

Haar paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op gegevens die niet betwist worden. Het arbeidscontract staat dat de verzoekende partij in november 2015 als redacteur bij V. begonnen is op 2 november 2015. Dat de verzoekende partij als redacteur bij het communicatiebedrijf V. tewerkgesteld was, wordt op zich niet betwist. Volgens de verklaringen van de verzoekende partij heeft ze geen problemen gekend toen ze als redacteur tewerkgesteld was (NPO, p.19). Het overzicht met 8 artikelen gepubliceerd in oktober 2015, geeft enkel aan dat de verzoekende partij in oktober 2015 een aantal artikelen gepubliceerd heeft. Deze artikelen dateren van de periode vooraleer de verzoekende partij bij het communicatiebedrijf V. tewerkgesteld was. Hetzelfde geldt voor het artikel van 25 oktober 2015 waar zelfs de naam van de verzoekende partij niet op vermeld wordt.

De aanbevelingsbrief van 14 juni 2020 geeft aan dat de verzoekende partij van 27 augustus 2017 tot 3 mei 2019 als directeur tewerkgesteld was binnen het bedrijf V. en dat de verzoekende partij haar taken naar behoren uitoefende. Deze brief heeft in zekere mate een gesolliciteerd karakter daar deze brief opgesteld werd na de bestreden beslissing waarin aangegeven werd dat de verzoekende partij geen stukken bijgebracht had omtrent haar functie als directeur. Voorts is het onduidelijk welke functie de opsteller van de brief heeft binnen het bedrijf. Ook werd de brief door de opsteller niet ondertekend, maar werd enkel zijn naam handmatig aangebracht. Daar er slechts een kopie van de aanbevelingsbrief werd neergelegd, kan de Raad ook de authenticiteit van de aangebrachte stempel niet nagaan. De Raad wijst erop dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook de afdruk van het register van het bedrijf betreft slechts een fotokopie, die wederom gemakkelijk door knip- en plakwerk kan gefabriceerd worden.

De verzoekende partij brengt ook een e-mail bij van 27 augustus 2017 waarin V.D. van het communicatiebedrijf V. de verzoekende partij meedeelt dat ze geslaagd is voor haar proefperiode als directeur. Voorts beschrijft deze persoon de functie van directeur en de voorwaarden die gekoppeld

worden aan de tewerkstelling als directeur. Ook wordt aan de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om akkoord te gaan met de voorwaarden. Op 28 augustus 2017 beantwoordt de verzoekende partij deze e-mail en verklaart zich akkoord met de functie en de voorwaarden. De Raad wijst erop dat aan deze afdrucken van de e-mailberichten slechts een beperkte bewijswaarde kan toegekend worden, daar ze gemakkelijk door allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst. Voorts blijkt dat de persoon die het e-mailbericht van 27 augustus 2017 ondertekend heeft dezelfde naam heeft als de directeur die de verzoekende partij zou vervangen hebben (notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p.7). Voorts is het merkwaardig dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat haar maandelijks loon 50 dollar was (NPO, p.9), terwijl in het e-mailbericht van 27 augustus 2017 aangeeft dat de verzoekende partij 100 dollar per maand zal verdienen. Daarenboven stelt de verzoekende partij toen het bedrijf fysiek gesloten werd in 2017 er geen geschreven contracten op papier werden opgesteld, maar het *“eerder een gesproken overeenkomst”* was, *“we kenden onze verantwoordelijkheden”* (NPO, p.17). De verzoekende partij maakt geen melding van het e-mailbericht waarin haar taken als directeur beschreven werden, de voorwaarden die moesten gerespecteerd worden en de verloning die bepaald werd. Die doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van het e-mailbericht van 27 augustus 2017. De verzoekende partij brengt ook een e-mail bij van 14 december 2018 waarbij zij een werknemer ontslaat en een e-mail van een andere medewerker van 18 december 2018 die de betaling van haar loon nog niet ontvangen heeft. Ook aan deze berichten kan er slechts een beperkte bewijswaarde toegekend worden, daar ze gemakkelijk door allerhande knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Hetzelfde geldt voor de verscheidene professionele e-mails van de verzoekende partij, verstuurd tussen 2018 en 2019. Daarenboven zijn deze documenten enkel in het Spaans opgesteld en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze dan ook niet in overweging worden genomen. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat uit de e-mailberichten die de verzoekende partij bijgebracht heeft blijkt dat ze verstuurd werden van een *“... @gmail.com”* adres, terwijl onderaan de e-mailberichten blijkt dat de handtekening een e-mailadres vermeldt waarin de naam van het communicatiebedrijf vermeld wordt, namelijk *“...@v[...].com”*. Ook de eigenaar van het communicatiebedrijf gebruikt het e-mailadres waarin de naam van zijn bedrijf vermeld wordt. De verzoekende partij brengt ook een e-mail bij getiteld “budget december 2018 (einde)”, e-mail van augustus 2018 getiteld “bedragen augustus 2018”, een e-mail van 25 september met het budget van de maand september om aan te tonen dat ze als directeur voor het communicatiebedrijf werkte. Op basis van deze documenten blijkt dat er aan de verzoekende partij een honoraria toegekend werd en dat zij de e-mail met het budget december 2018 zou verstuurd hebben naar *“admin@v[...].com”*. Wederom wordt erop gewezen dat aan dergelijke e-mailberichten slechts een beperkte bewijswaarde kan toegekend worden omdat ze gemakkelijk door allerlei knip- en plakwerk kunnen nagemaakt worden en wordt erop gewezen dat het e-mailadres vermeld in de handtekening van de e-mail niet overeenstemt met het e-mailadres waaruit de e-mail verzonden werd. Op basis van de informatie opgenomen in de budgetten kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij de functie van (algemeen) directeur uitoefende.

De verzoekende partij brengt ook een afdruk bij van twee berichten die zij op sociale media op 20 april 2017 gepost heeft. Het betreffen twee berichten die betrekking hebben op protestacties van burgers tegen de Venezolaanse regering. Deze berichten werden respectievelijk “geliked” door zeven en éénnentwintig personen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij deze berichten voor rctv _contigo geschreven heeft. Daarenboven blijkt ook niet dat deze berichten zichtbaar waren voor de Venezolaanse overheid. Voorts heeft de verzoekende partij geen problemen ondervonden in navolging van deze twee berichten op sociale media. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij nog andere gelijkaardige berichten op sociale media geplaatst of gedeeld heeft.

De verzoekende partij brengt ook een aantal berichten bij die zij via WhatsApp gedeeld heeft met haar oom de dag van haar vertrek uit Venezuela. In één van deze berichten vraagt de verzoekende partij *“Heb je met de man van de luchthaven kunnen spreken?”* waarop haar oom via een audio-opname antwoordt. Deze audio-opname wordt echter niet bijgevoegd. De berichten die de verzoekende partij op 12 en 13 mei 2019 met haar oom gedeeld heeft, zijn dermate algemeen en vaag dat ze nietszeggend zijn waardoor er ook geen bewijswaarde aan kan toegekend worden. Daarenboven heeft de verzoekende partij het over “de man van de luchthaven” en niet over een politieagent, zoals ze verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud (NPO, p.22).

Gelet op de summier inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent,

gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante in en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De verzoekende partij verklaart tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de berichtgeving van haar bedrijf V. *“volledig tegenovergesteld aan de regering”* was (NPO, p.9). Het communicatiebedrijf waar ze als directeur zou gewerkt hebben, toonde alle artikels die de regering probeerde af te schermen zoals gebeurtenissen bij betogingen die niet *“nationaal of in kranten getoond werden”*, als ook de racistische en homofobe uitingen van de president en het leven dat deze politici in het buitenland leidde (NPO p.9-10). De verzoekende partij die verschillende documenten bijgebracht heeft, brengt echter geen enkel krantenartikel bij om het politiek karakter van het communicatiebedrijf V. te staven. De enige krantenartikelen die bijgebracht werden, dateren van voor haar tewerkstelling bij het communicatiebedrijf V. Voorts zijn de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de kritiek die het communicatiebedrijf V. op de Venezolaanse autoriteiten zou geformuleerd hebben vaag. De verzoekende partij beperkt zich tot algemene verklaringen, zonder concrete voorbeelden toe te lichten. Met dergelijke algemene verklaringen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het communicatiebedrijf V. dermate kritisch was voor de Venezolaanse regering.

Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten. Indien het communicatiebedrijf V. zo kritisch was voor de regering is het merkwaardig dat toen aan de verzoekende partij gevraagd werd of het bedrijf hierdoor problemen gekend heeft, ze slechts aanhaalt dat de elektriciteit soms uitviel en dat de toegang tot de pagina soms geblokkeerd werd. Ze geeft ook aan dat er vreemde mensen rond het bedrijf hingen of voertuigen zonder nummerplaat voor het gebouw geparkeerd stonden. Daarom zou het bedrijf in 2017 ook beslist hebben om fysiek de deuren te sluiten (NPO, p.10). Gelet op de bijgebrachte landeninformatie kan men redelijkerwijze verwachten dat de regering of de *colectivos* meer doortastende maatregelen zou genomen hebben indien het communicatiebedrijf waar de verzoekende partij tewerkgesteld was effectief kritische artikelen tegen de regering publiceerde. Daarenboven is het slechts wanneer de *protection officer* uitdrukkelijk vraagt of medewerkers persoonlijk aangesproken of bedreigd werden omwille van het politiek profiel van het communicatiebedrijf dat de verzoekende partij verwijst naar het vertrek van de voormalige directeur omwille van bedreigingen en naar bedreigingen ten aanzien van de community manager, die in 2017 eveneens is gestopt bij het bedrijf (NPO, p.10). Het gegeven dat de verzoekende partij het einde van de tewerkstelling van de community manager niet in tijd kan situeren en enkel aangeeft dat dit een maand na de sluiting van de vestiging gebeurd is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Daar verder uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze de sluiting van de vestiging in februari 2017 situeert (NPO, p.17). Het gegeven dat de verzoekende partij in eerste instantie niet spontaan naar de directe bedreigingen van collega's verwezen heeft, maar naar indirecte bedreigingen ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen daar het weinig doorleefde verklaringen zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij ook incoherente verklaringen afgelegd heeft omtrent het vertrek van de voormalige directeur in 2017: *“U stelde dat de voormalige directeur diende te vertrekken omdat ze geprobeerd hadden om hem te ontvoeren (CGVS, p. 10). Gevraagd om welke reden u dan overwoog om directeur te worden, zegt u dat u niet wist om welke reden de vorige directeur was vertrokken, u zag het enkel als een kans om meer te verdienen (CGVS, p. 20). Gezien de kleine omvang van het bedrijf en uw nauw contact met de directeur, is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de reden voor zijn vertrek alvorens u de functie van directeur aannam (CGVS, p. 9, 20). Uw verklaring, dat de vorige directeur het eenvoudigweg op een of andere dag aan u vertelde, kan, gezien de ernst van de bedreigingen die hij gekend zou hebben, geheel niet overtuigen (CGVS, p. 20). U wordt tot tweemaal toe geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen hieromtrent, waarna u louter stelt dat u vermoedt dat de vorige directeur het u niet wilde vertellen, wat opnieuw niet kan overtuigen (CGVS, p. 20).”* Bovendien heeft de verzoekende partij het tijdens haar vrij relaas het ook over wraakacties die tegen het communicatiebedrijf ondernomen werden waardoor het bedrijf haar fysieke vestiging sloot en verklaart ze dat de eigenaar het land verlaten heeft in 2015 omwille van doodsb bedreigingen (NPO, p.14). Toen haar specifiek de vraag gesteld werd naar problemen die het bedrijf gekend heeft, heeft ze niet vermeld dat de wraakacties de aanleiding waren om de fysieke vestiging van het bedrijf te sluiten. Evenmin heeft ze toen de doodsb bedreigingen ten aanzien van de eigenaar in 2015 waardoor hij het land verlaten heeft, vermeld.

Bovendien heeft de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vermeld over de problemen die haar oom en vader omwille van haar tewerkstelling gekend hebben. Nochtans blijkt uit het relaas afgelegd op het CGVS dat zij beslist heeft om Venezuela te verlaten omdat haar oom haar op

de hoogte gebracht heeft van de bedreigingen en deze steeds ernstiger werden (NPO,p.15). Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard dat haar directe vluchtaanleiding uit Venezuela was dat ze bedreigd werd omwille van haar homoseksualiteit (vraag 3.4 en 3.5). Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 7, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat verzoekende partij met geen woord over de indirecte bedreigingen die zij via haar oom opgevangen heeft gerept heeft in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Dienaangaande is het tevens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niets heeft vermeld van problemen voor uw oom en vader omwille van uw werkzaamheden (Vragenlijst CGVS, dd. 30.07.2019, vraag 3). U stelt tijdens uw verklaringen op de DVZ dat u besloten had om het land te verlaten omdat u eind 2018 bedreigd werd omwille van uw homoseksualiteit (Vragenlijst CGVS, dd. 30.07.2019, vraag 3.4 en 3.5). Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud aanvoert dat de belangrijkste reden dat u gevlucht bent, uw werkzaamheden voor V. (...) waren, die u en uw vader en ooms in gevaar brachten (CGVS, p. 3). Dat u hieromtrent geen eenduidige verklaring weet af te leggen, roept ernstige vragen op bij de ernst van de problemen die u in Venezuela zou gekend hebben omwille van uw activiteiten voor [V.]”*

Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat ze reeds in het najaar van 2018 samen met het nichtje van de eigenaar van het communicatiebedrijf vanuit Venezuela naar België gereisd is en op 16 oktober 2018 naar Venezuela teruggekeerd is, nadat ze op 9 oktober 2018 Spanje had verlaten en dan nog een week in Colombia had verbleven. De verzoekende partij heeft toen in België geen verzoek om internationale bescherming ingediend, alhoewel uit haar verklaringen blijkt dat zij voorhoudt dat op dat ogenblik het communicatiebedrijf reeds in februari 2017 haar vestiging had gesloten omwille van de dreiging, er een poging tot ontvoering op de directeur geweest is waardoor hij zijn ontslag gegeven heeft, de community manager een maand na de sluiting van de vestiging haar ontslag gegeven heeft omwille van bedreigingen en de verzoekende partij voorhoudt toen de functie van directeur uitgeoefend te hebben. Dit doet afbreuk aan de voorgehouden vrees van de verzoekende partij. Des te meer omdat de verzoekende partij pas op 12 mei 2019 Venezuela verlaten heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en tijdens haar persoonlijk onderhoud geen recente voorbeelden geeft van bedreigingen ten aanzien van het communicatiebedrijf en haar werknemers *“an sich”*. Ook werd de verzoekende partij nooit zelf direct bedreigd. Waar de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud stelt dat ze na de sluiting van de vestiging, zich *“low profile”* gedragen heeft en daarom niet direct bedreigd werd (NPO, p.11), wijst de Raad erop dat ze in april 2017 dan weer wel berichten tegen de Venezolaanse regering op sociale media gedeeld heeft. Dat ze dit zo kort na de sluiting van de vestiging gedaan heeft, valt dan weer moeilijk te rijmen met haar verklaring dat ze zich *“low profile”* gehouden heeft. Ten tweede omdat de verzoekende partij zonder problemen vanuit Europa naar Venezuela gereisd is op 16 oktober 2018 (NPO, p.16). Weliswaar heeft de verzoekende partij eerst een week in Colombia verbleven om dan, na haar verblijf in Europa, naar Venezuela terug te keren. Haar paspoort werd gecontroleerd op de luchthaven bij aankomst in Venezuela en ze vroegen haar wat

haar bestemming was (NPO, p. 22). Er werden haar verder geen vragen gesteld, ook niet over haar werk (CGVS, p. 22). De verzoekende partij betoogt in het verzoekschrift met verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud dat ze twee uur aan de grens werd ondervraagd. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij dit tijdens haar vrije relaas verklaard heeft (NPO, p.15), maar ze heeft niet gepreciseerd wat haar toen gevraagd werd. Wanneer vervolgens de *protection officer* hierover bijkomende vragen stelt, geeft de verzoekende partij niet meer aan dat ze gedurende twee uur ondervraagd werd. De verzoekende partij heeft dan verklaard dat: *“ze hebben enkel mijn paspoort gevraagd, ze vroegen waar ik naartoe ging, ik vertelde dat ik naar Guacara ging. Nadien heeft die persoon die tegen me sprak zich teruggetrokken, ze deden me wachten, hebben naar mijn paspoort gekeken en verder niets”* (NPO, p.22). Vervolgens vraagt de *protection officer* uitdrukkelijk of ze vragen over haar tewerkstelling hebben gesteld, waarop de verzoekende partij antwoordt dat dit niet het geval is. De verklaringen van de verzoekende partij omtrent de grensovergang, wijzen eerder op een routinecontrole dan iets anders. Waar de verzoekende partij aangeeft dat ze via Colombia teruggekeerd is naar Venezuela om de striktere grenscontroles in Caracas te vermijden, blijkt dat dit slechts een blote bewering is. Op geen enkele manier maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de grenscontroles in Caracas (Venezuela) strikter zijn, dan op andere plaatsen in het land. Voorts blijkt uit het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij dat ze nooit persoonlijk bedreigd is geweest omwille van haar werk in Venezuela (NPO, p. 10-11, 19). Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U heeft louter van uw oom gehoord dat “ze”, de politiekorpsen van het land, zich vragen over u begonnen te stellen nadat u vanuit Europa terug kwam naar Venezuela en ze u zouden arresteren en laten verdwijnen (CGVS, p. 15). Uw oom zou nooit vermeld hebben wie de persoon is die u zou bedreigen (CGVS, p. 19). U kon verder niets vertellen over de mensen die u zouden vervolgen in Venezuela (CGVS, p. 22). Uw oom zou louter gezegd hebben dat het best was dat u vertrok (CGVS, p. 22). Dergelijke vage en weinig doorleefde verklaringen over de mensen of instanties die u zouden bedreigen in Venezuela omwille van uw werk voor [V.], kunnen evenmin overtuigen.”* De verzoekende partij gaat er in dit verband ook aan voorbij dat zij verklaard heeft dat haar oom twee maanden nadat ze in oktober 2018 teruggekeerd was naar Venezuela haar meedeelde dat er gepraat werd over haar werk en dat er vele vragen gesteld werden. Vervolgens haalt de verzoekende partij aan dat de bedreigingen in januari erger werden en als zij zou blijven werken bij de firma dan ging ze gearresteerd worden (NPO, p.15). Het gegeven dat de verzoekende partij in het licht van voormelde verklaringen dan nog vijf maanden is blijven werken voor hetzelfde bedrijf, zonder voorzorgsmaatregelen genomen te hebben, zonder bijkomende informatie omtrent de dreiging in te zamelen of zonder van haar oom bijkomende informatie gekregen te hebben, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar afgelegde verklaringen.

Tot slot wijst de Raad erop dat de verzoekende partij enkel voorbeelden geeft van bedreigingen vooraleer de vestiging van V. in februari 2017 sloot of van de maand na de sluiting van de vestiging van het bedrijf. Nochtans verklaart de verzoekende partij dat het bedrijf dezelfde activiteiten verder bleef uitvoeren, dat zij in augustus 2017 tot directeur gepromoveerd werd om dan uiteindelijk in mei 2019 Venezuela te ontvluchten omwille van haar tewerkstelling bij het communicatiebedrijf, terwijl de verzoekende partij voorheen nooit persoonlijk bedreigd geweest is, in oktober 2018 naar Venezuela teruggekeerd is en slechts vage verklaringen afgelegd heeft omtrent de berichten die haar oom opgevangen zou hebben. Al deze elementen samen genomen ondermijnen de geloofwaardigheid van de verzoekende partij omtrent de voorgehouden bedreigingen omwille van haar tewerkstelling bij het communicatiebedrijf V.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij tot algemeen directeur van het communicatiebedrijf V. gepromoveerd werd, concludeert de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het communicatiebedrijf V. artikelen op hun website publiceerden die dermate kritisch waren voor de Venezolaanse autoriteiten waardoor ze het slachtoffer waren van intimidatie en repressie, waarbij tevens geweld door *colectivos* werd gebruikt. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België als werknemer van het communicatiebedrijf V. in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, waardoor ervan uit kan gegaan worden dat de functie van de verzoekende partij bij het communicatiebedrijf V. niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt verder terecht aangegeven dat: *“Deze vaststelling wordt verder ondersteund door het feit dat u zonder problemen legaal met uw eigen paspoort en zelfs met de hulp van een politieagent Venezuela heeft verlaten op 12 mei 2019 (CGVS, p. 15, 22). Tevens verklaarde u dat het goed gaat met uw ouders en dat uw familie na uw vertrek geen problemen kende in Venezuela (CGVS, p. 11, 14). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw werk voor het bedrijf [V.]”*

In het verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat zij “zonder problemen” het land verlaten heeft op 12 mei 2019, daar ze begeleid werd door “iemand van de politie” die alle vragen beantwoordde bij de verschillende controleposten. Daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk in de negatieve aandacht van de Venezolaanse overheid stond, kan geen geloof gehecht worden aan haar verklaringen dat zij effectief begeleid werd bij haar vertrek uit Venezuela. Daarenboven zijn de verklaringen van de verzoekende partij wederom vaag, daar ze enkel stelt dat deze persoon telkens “in haar plaats sprak”, zonder aan te geven wat hen gevraagd werd, wat deze persoon geantwoord zou hebben en welke hoedanigheid deze persoon precies had om te kunnen tussenkomen indien de verzoekende partij op de luchthaven problemen zou ondervonden hebben. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij zonder problemen Venezuela verlaten heeft.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan de verzoekende partij niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat.

Gelet op de individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Venezuela in acht genomen, blijken er geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar politieke activiteiten in het verleden.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekende partij omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

8.3.1. *In casu* stelt de Raad vast dat er heden geen twijfel bestaat omtrent de homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij.

Zowel de verzoekende partij als de verwerende partij brengen informatie bij die betrekkingen hebben op homoseksuelen en transgenders in Venezuela. De verzoekende partij brengt een artikel bij van 3 december 2017 met de titel “Venezuela es el cuarto país con más asesinatos de personans LGBTI en América”. Wat dit artikel betreft dient te worden vastgesteld dat dit stuk enkel in het Spaans opgesteld is, en niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, voorgelegd door beide partijen, blijkt vooreerst dat dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en wordt er geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprak is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Landeninformatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan hieruit niet worden afgeleid dat het homofoob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld zich kan wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen. De effectieve bescherming door de autoriteiten is weliswaar niet altijd gegarandeerd. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Bijgevolg kan er overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming is niet afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoekende partij moet daarbij op basis van haar individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofoob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

8.3.2. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er *in casu* niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid nood heeft aan internationale bescherming.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat: (i) het gegeven dat de verzoekende partij haar geaardheid niet aan haar zeer katholieke familie verteld heeft uit vrees dat ze haar zouden afstoten op zich onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te maken van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) uit het eenmalige incident in december 2018, waarbij zij en een andere man werden weggejaagd uit een winkelcentrum, geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden; (iii) de verzoekende partij geen andere incidenten in verband met haar homoseksualiteit in Venezuela gekend heeft; (iv) haar bewering dat ze bij een arrestatie nog harder zou worden aangepakt en zou gefolterd worden omwille van haar geaardheid is overigens louter hypothetisch en vertrekt vanuit haar veronderstelling dat ze zou geïnterviewd worden/gearresteerd worden bij terugkeer, maar dat ze geenszins aannemelijk maakt dat ze bij een terugkeer in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou komen en een gegronde vrees dient te koesteren.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij zich in Venezuela terughoudend opstelde ten aanzien van haar familie, doch blijkt ook dat zij met andere mannen afsprak in Venezuela. Daarenboven is het enkele feit dat de verzoekende partij zich terughoudend en discreet opstelde en rekening diende te houden met de familiale en maatschappelijke gevoeligheden in Venezuela, niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken.

In zoverre uit de verklaringen van de verzoekende partij zou blijken dat zij haar situatie in Venezuela als dusdanig percipieerde dat zij niet publiekelijk uiting durfde geven aan haar geaardheid maar doorheen haar relaas haalt zij echter geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad merkt op dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in Venezuela ooit werd gearresteerd of mishandeld, of de toegang tot voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van haar seksuele geaardheid.

De Raad volgt de verzoekende partij in zoverre zij betoogt dat de beoordeling van de vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat het een individuele beoordeling betreft waarbij rekening dient te worden gehouden met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker en dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De algemene overwegingen met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela in het arrest van de Raad van 15 januari 2019 met nr. 215 177, waarnaar de verzoekende partij verwijst, zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. De verzoekende partij toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar zij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met de feiten en elementen waarop zij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Voor het overige blijft de verzoekende partij in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

8.3.3. Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnenschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoeker. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen bijgebracht worden, dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. De verzoekende partij heeft haar middelbaar diploma behaald. Vervolgens heeft ze steeds in verschillende sectoren gewerkt in Venezuela, onder andere in schoenenwinkels, winkels, apothekers en als medewerker voor een communicatiebedrijf. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij van job is moeten veranderen omwille van haar geaardheid. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom zij als Venezolaan niet zou kunnen werken in Venezuela. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

8.3.4. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat haar homoseksuele geaardheid de kans groter maakt dat zij door de Venezolaanse autoriteiten zou worden geïdoleerd in het kader van haar politiek activisme, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend naar aanleiding van haar tewerkstelling bij een communicatiebedrijf (zie *supra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht dat zij omwille van haar homoseksuele geaardheid een grotere kans heeft om door de Venezolaanse autoriteiten te worden geïdoleerd.

8.3.5. Het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar Venezuela niet aannemelijk maakt. Verzoekers argumentatie dat hij in Venezuela geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

8.4. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voor wat betreft de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Venezuela, verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts naar algemene informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada, zonder deze informatie op enige wijze op haar persoonlijke situatie te betrekken. Noch uit deze informatie, noch uit enige andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het loutere feit dat men als Venezolaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke

vervolgning omwille van zijn geaardheid en zijn deelname aan de betogingen niet concreet aannemelijk maakt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolgning in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geïsoleerd of bedreigd omwille van haar homoseksuele geaardheid of haar politieke activiteiten.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd.

9.2. Waar de verzoekende partij zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten

van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder herneemt de Raad overweging 35 van richtlijn 2011/95/EU die preciseert dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die kan worden aangemerkt als ernstige schade. De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 8.3.3. en stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. U heeft uw middelbaar diploma behaald (CGVS, p. 5). Vervolgens heeft u steeds in verschillende sectoren gewerkt in Venezuela, onder andere in schoenenwinkels, winkels, apothekers en als redacteur in voor V. (...) (CGVS, p. 6). Daarnaast had u ook de mogelijkheid om uit gaan met vrienden en naar de film te gaan in Venezuela (CGVS, p. 6). Ook het feit dat u in het verleden reeds in België op vakantie bent geweest (verklaring DVZ, dd. 30.07.2019, vraag 27) en u uw laatste reis naar België, die 850 dollar kostte, zelf heeft kunnen financieren (verklaring DVZ, dd. 30.07.2019, vraag 30), tonen aan dat uw levensomstandigheden in Venezuela geheel niet precair zijn. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

9.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politiek en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoeker afkomstig is, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus “*Venezuela. Situatieschets*”, 15 mei 2020, p. 22-23). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie in het hoofdstedelijk district is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van Caracas, in de deelstaat Carabobo, hetgeen niet wordt betwist. Uit het voorgaande blijkt dat deze deelstaat niet wordt gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. De verzoekende partij brengt geen objectieve informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het verwijzen naar de hoge graad van geweld in Venezuela; de aanwezigheid van paramilitaire groeperingen in Venezuela en de afwezigheid van overheidsbescherming zonder daarbij concreet aan te geven dat de verzoekende partij in de deelstaat Carabobo, waarvan zij afkomstig is, getroffen wordt door een situatie van gewapend conflict dat gepaard gaat met willekeurig geweld zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in de verklaarde regio van herkomst van de verzoekende partij, namelijk Carabobo, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

9.5. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. De verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire

bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

14. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS